57e jaar. — Nr 93. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 6 Augustus 1910.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEE, uitgever en eigenaar van di blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 'donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

Abonnement :
Driemaal per week, 6 fr. per jaar.
Tweemaal » 5 »
Eenmaal » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 6 AUGUSTUS 1910

Godsdiensthaters !

Wat de liberalen ook beweren mogen, een feit staat vast ; ja, onloochenbaar is het, dat zij, in hun politiek streven, niets zoo zeer beoogen, als de vernietiging van den Godsdienst.

Die bekommering immers straalt er door bij al hun doen en laten, bij de behandeling van al de vraagstukken met wier oplossing zij zich onledig houden.

Dat België ten onder ga, dat onze onafhankelijkheid schipbreuk lijde, dat de ergste wanordelijkheden en onlusten ramp en vernieling veroorzaken, wat raakt dit de liberalen ; ja, zij zullen er zich niet om bekommeren, tenzij ze mogen hopen dat zij het lijk van het Katholicism in de grafkuil zullen mogen schoppen !...

Om hun doel te bereiken, deinzen de geuzen zelfs voor de verdierlijking des volks niet achteruit.

En inderdaad, wat schreef Camille Lemonnier, die soms verkenslitteratuur leverde, een door den geuzentroep gevierden schrijvelaar ?...

« Men moet tegenover de christene » zedenleer, die het vleesch aan de » beheersching van den geest onder- » werpt, eene andere gemakkelijke » en toegevende zedeleer stellen, die » verontschuldigt en verheerlijkt de » de vrije voldoening van alle zin- » lijke neigingen en *ziedaar de doen-* » *wijze die dient gevolgd te worden* » *om het kristendom uit te roeien.* »

Begrijpt ge wel, waarde lezers, de monsterachtigheid dezer raadgeving, van dit *voorschrift* ?

De logiebroer F. Sluys, zegde in het vrijmetselaarscongres, dat te Parijs werd gehouden op 31 Augustus, 1 en 2 September 1900, onder algemeene toejuichingen :

« Men moet de oorzaken van de » klerikale tegenwerking vernieti- » gen, 't is te zeggen, de godsdienst » zelven ; het aannemen van geloofs- » punten. »

En verklaarde Van der Kindere, leeraar aan de geusche hoogeschool dan niet dat hij bereid was zelfs met den duivel aan te spannen om den katholieken Godsdienst te verdelgen en uit te roeien ?

De *Flandre libérale* schreef den 14 october 1882 :

« Het liberalism moet niet alleen » de katholieke politiek bestrijden, » die maar een gevolg is, *maar den* » *Godsdienst, die er de oorsprong* » *van is.* »

De liberale *Réforme* schreef in December 1903 :

« Men moet de pest van het kleri- » kalism bevechten ; *men moet de* » *oorzaken van die pest vernietigen,* » *te weten de godsdienstige gedach-* » *ten.* »

Talrijke dergelijke verklaringen zouden wij onder de oogen onzer waarde lezers kunnen brengen, doch wij willen ons thans bepalen bij de twee volgende die onlangs werden gedaan :

Op vrijdag 11 Maart 1910, schreef de liberale *Chronique* :

« *Laat ons oorlog voeren tegen de* » *geloofspunten*, tegen de valsche en » schadelijke gedachten... »

Dezer laatste dagen, in Juni 1910, kon men in *Le Journal de Bruges* lezen :

« *De Kerk is eene beest die wij wel* » *zullen weten te overmeesteren.* »

Al de strijdkreten die 't liberalism beurtelings heeft uitgedacht, om zijne aanhangers tegen den Godsdienst op te hitsen, vonden hunnen oorsprong in den duivelschen godsdiensthaat dezer politiekers :

« *Dood aan den katholieken Godsdienst !*

Maatregelen werden door de liberalen genomen, wetten tot stand gebracht om hun doel te bereiken.

Het invoeren van het onzijdig onderwijs, door de ongelukswet van 1879, was eene eerste poging op dit gebied... En waarom anders dan om de christelijke leering uit te roeien houden de liberalen aan de invoering van het verplichtend onzijdig onderwijs ?

Neen, geen ander doel hebben zij !

(De Denderbode).

Onze missionarissen in Congo.

Vele onzer Belgische familiën, zoo Vlaamsche als Waalsche, hebben zendelingen geschonken aan Congo, een jaar geleden tot Belgische kolonie geworden.

De Belgische zendelingen worden de wereld door genoemd om hunne toewijding, hunne bevoegdheid in allerlei vakken en hunne werkzaamheid.

Toen over een drietal jaren eene onderzoekskommissie naar den Congo gezonden werd, werden onze Zendelingen miskend op eene wijze welke niet minder dan beleedigend was.

Men zweeg over hen en hunne inrichtingen ; of als men er over sprak het was van hooren zeggen ; over protestantsche Zendingen, welke men welwillend was gaan zien, sprak men met uitbundigen lof.

Als wij herinneren dat de onderzoekscommissie bestond uit afgevallen katholieken en protestanten dan zal de zonderlinge handelwijze der onderzoekscommissie tegenover de Missionnarissen niemand bevreemden.

M. Vandervelde, socialistische volksvertegenwoordiger, die ook Congo bezocht, liet, ondanks zijne vooroordeelen, veel meer recht aan de katholieke zendelingen wedervaren.

Het was echter goed dat iemand die ook met eigene oogen gezien heeft, de werken van onze Missionarissen deed kennen.

Dat heeft de heer Em. Tibbaut, volksvertegenwoordiger van Dendermonde, gedaan, die ook verleden jaar de Belgische kolonie heeft doorloopen.

Verleden winter gaf hij eene voordracht over Congo, aan de liberale studenten der Hoogeschool van Brussel ; hij toonde aan wat onze Missionnarissen in Congo verrichten, bracht hun hulde en werd geestdriftig toegejuicht.

De heer Tibbaut heeft nu zijne voordracht in druk gegeven onder den titel : *Onze miss onnarissen in Congo*, en nu kan men nog beter oordeelen welk een flinke verdediging zij is van diegenen onzer landen Geloofsgenooten, die onder de Afrikaansche verzengde luchtstreek zich toewijden aan de beschaving.

De heer Tibbaut heeft wel gedaan die helden te groeten en hen te wreken over miskenning en laster.

Een dispensarium voor Teringlijders te Tongeren.

De buitengewone luister aan de Koninginneleesten gegeven en de merkwaardige liefdadigheidsgezindheid met dewelke het koninklijk voorbeeld begroet werd, hebben bewezen hoezeer Limburg zich bezig houdt met den strijd, door onze geliefkoosde Vorstin begonnen, tegen de schrikkelijke plaag van onzen tijd : DE TERING.

Wij zijn uiterst gelukkig aan onze lezers te kunnen mededeelen dat ook te Tongeren, de schrikkelijke ziekte met krachtdadige middelen zal tegengekampt worden.

Sinds eenige maanden reeds had het Comiteit van den Bond tegen de bestrijding der tering, hulde willende brengen aan den ijver en de bekwaamheid van onze stadgenooten de Heeren Dokters Delvoie en Mercken, hun gevraagd van zich wel willen ter hunner beschikking te stellen om in onze stad Tongeren, een dispensarium voor teringlijders, tot stand te brengen.

Deze wensch is nu verwezenlijkt.

De Eerwaarde Zusters Augustienen hebben wel willen, aan het Comiteit, een lokaal in hunne cliniek van den Kruisteenweg, afstaan.

Dit voorbeeldig gesticht, met de laatste wetenschappelijke toestellen versierd en de zoo christelijke zelfopoffering der Eerwaarde Zusters, zullen zeker veel bijdragen tot de leniging der smarten aan dewelke zoovele teringlijders onderworpen zijn.

De Provinciale Raad, al het nut van deze inrichting inziende heeft dit jaar een subsidie gestemd. Wij zijn er zeker van dat dit voorbeeld weldra door onzen Gemeenteraad en door het Weldadigheidsbureel zal gevolgd worden.

De hoogdringende noodzakelijkheid van dit werk, alsook de onschatbare diensten welke het aan deze zoo ongelukkige klas van zieken zal bewijzen, kan door niemand betwist worden.

Wij bieden onze hartelijkste gelukwenschen en onzen innigen dank de HH. Dokters Delvoie en Mercken aan, die zich aan het hoofd van deze inrichting hebben willen stellen.

Hunne groote zelfopoffering en hunnen onvermoeibaren ijver, zoo het geldt eene ellende te troosten, zijn door ieder zeer geschat.

BUITENLAND.

Frankrijk

DE GRILLIGE DADEN VAN DEN BLIKSEM. — Te Wattignies, gehucht Hen, sloeg de bliksem in de woning der echtgenooten François Procureur, ging er waarlijk grillig te werk, maar richtte aanzienlijke schade aan.

's Nachts, tijdens een geweldig onweder sloeg de bliksem, niet zonder helsch lawaai tijdens den slaap der echtelingen en hunne twee kinderen, in de schouw en drong alzoo in het huis. Hij deed sloten springen, duwde de deuren open, verplaatste een meubel en sloeg het met geweld tegen den tegenover staanden muur, brak de schotels, glazen en ander vaatwerk, die zich in een meubel bevonden, verwrong de lepels, vorken en messen, wierp op den grond den inhoud eener lade ; gansch dooreen en brak stoelen en ruiten. Slechts de voorwerpen, die op den schoorsteenmantel stonden, bleven ongedeerd.

De bliksem schoof den trap op, eerbiedigde de kamer der echtgenooten Procureur, en ging het dak beschadigen.

Dan sloeg hij weer naar beneden en ging tegen de deur der slaapkamer bonzen. Die weerstond gelukkiglijk. Een stikkende reuk vervulde het slaapvertrek, zóó, dat men niet om hulp roepen kon.

Volgens mevr. Procureur verklaart, was gansch de woning gedurende de aanwezigheid van den bliksem, met duizende kleuren verlicht. Dit prachtig, doch vreesaanjagend schouwspel duurde ruim 10 minuten.

De heer Procureur wilde opstaan om zich rekenschap te geven van hetgeenen gebeurd was. Maar gedurende geruimen tijd kon hij op zijne benen niet meer staan. Eindelijk kon hij zich in de aanpalende kamer begeven, waar hij, den avond tevoren, *zijne kleederen op een stoel had* gelegd. Zijne kleederen noch de stoel waren te vinden. Later trof men ze midden de koer aan. De schijf der stoof werd midden in een hoop scherven van glas- en gleierswerk.

Het hemelvuur stichtte geen brand maar kloof de muren, zoo dat de woning thans onbruikbaar geworden is.

— EENE ONDERZEESCHE MIJN ONTPLOFT. — *Talrijke slachtoffers.* — Een onderzeesche mijn die men aan het opzoeken was, dicht bij de eilanden St-Marguerite, is ontploft onder eene sloep, bemand met 10 matrozen. Twee dezer werden gedood, één doodelijk gekwetst en verscheidene bekwamen erge verwondingen. De mijn was maar half geladen, anders zou de sloep gansch aan stukken zijn geslagen.

— DE POLICIE VAN PARIJS. — De policie van de Fransche hoofdstad staat onder het opzicht van eenen prefekt, nu M. Lépine.

Er zijn 77 policiekommissarissen, die rechtstreeks van den prefekt afhangen. Er zijn dan, onderkommissarissen en agenten ; in 't geheel een personeel van 15.000 personen.

Daarbuiten is dan nog de dienst der openbare veiligheid die rechtstreeks afhangt van 't ministerie van Binnenlandsche zaken.

De policie-prefekt, M. Lepine, heeft eene jaarwedde van 40.000 franks, daarbij nog bureelkosten en pralauitgaven.

Zijn algemeene sekretaris trekt 25.000 fr. ; M. Hamard, 15.000 fr. ; de policiekommissarissen hebben 6.000 tot 14.000 frank, volgens de policie-kwartieren.

De agenten hebben eene aanvangsjaarwedde van 1'00 frank en kunnen volgens den graad dien zij bereiken tot 3000 frank komen.

1500 frank om te beginnen in Parijs, is voorzeker maar een mager postje.

Er zijn ook een aantal liefhebbers-policieagenten ; 't is te zeggen, mannen die niet officieel in dienst zijn, maar betaald worden voor de inlichtingen die ze geven.

Zulke mannen zou men in België dan ook « mouchards » noemen.

Ze zijn enkel gekend van den kommissaris dien ze bijstaan.

Duitschland.

15 MENSCHEN VERDRONKEN. — Negentien inwoners van Trauenkirchen spelevaarden op eene platte boot, op het Trauenmeer. Zij werden door een geweldig onweder verrast. De boot klonk om en de opvarenden vielen in het water. Visschers kwamen met hunne booten toegesnelt doch gelukten er slechts in vier drenkelingen te redden. Deze ramp heeft in gansch de streek eene groote opschudding verwekt.

— DE GEZONDHEIDSTOESTAND VAN WILLEM II. — Naar het schijnt zou de keizer zoo goed niet hersteld zijn als zijn doktor het wel hoopte.

— BUIKLOOP. — Te Metz liggen 50 soldaten van 't garnizoen aan buikloop ziek. Men schrijft de aandoening toe aan overmatig gebruik van « het sterk kalkhoudende water te Metz. » De militaire overheid heeft de patienten afgezonderd en strenge ontsmettingsmaatregelen voorgeschreven. Er mogen geen burgers in de kazerne komen, niemand mag ze buiten den diensttijd verlaten, en de soldaten, die buiten de kazerne dienst doen, mogen niet in herbergen enz. komen. De korpsmanoeuvers, die den 18e dezer zouden beginnen, gaan niet door.

Ook te Straatsburg liggen eenige soldaten ziek aan een aandoening die op tyfus gelijkt.

Noorwegen

DOODGEVALLEN. — De scheepsluitenant Christiani, welke met een ander officier van den Duitschen kruiser « Gnodsenau », geankerd te Tjaerland, een bestijging wilde doen van eenen gletscher, is gevallen en vond den dood.

Japan.

WERVELWIND. — *Tweehonderd slachtoffers.* — Dicht bij Vladivostock heeft een wervelwind de vernietiging veroorzaakt van een dertigtal visschersloepen. Meer dan tweehonderd visschers zijn verdronken.

Oostenrijk

JAN ORTH. — De gewezen aartsbertog, thans Leopold Woelfling, neef van Jan Orth, is overtuigd, dat zijn oom niet dood is. Gansch de familie, van Toscanen is buitendien dezelfde meening toegedaan.

De heer Leopold Woelfling herinnert dienaangaande dat, onmiddellijk na de eerste tijding der schipbreuk van de « San-Margharita », eene commissie van *hoogere officieren der* Oostenrijk-Hongaarsche vloot vergaderde, om het geval te onderzoeken.

Zij besloot dat het onmogelijk was, dat het schip verdween, zonder een enkel spoor achter te laten.

De commissie drukte dan ook de meening uit, dat Jan Orth geenzins de Kaap Horn omstevende, maar dat hij zich naar de eilanden van den Stillen Oceaan richtte. Inderdaad, een Duitsche handelaar, met name August Frings, schoonbroeder van den Duitschen consul, die dan te Apria was, vertelde dat men op den eilandengroep van Samoa bevestigt, dan Jan Orth in eene kleine haven landde, en weer vertrok na het uitzicht van zijn schip te hebben veranderd. Er zijn nochtans meer afdoende getuigenissen.

Prinses Marris-Christine van Bourbon-Cicilie, beeft in 1903 Jan Orth te Cannes ontmoet, aan boord van het yacht van den aartshertog Louis.

Leopold Woelfling bevestigt, dat de bank van Zurich, waar Jan Orth acht millioen frank stortte, de intrest van dit kapitaal niet aan den *erfgenaam* van Jan Orth, de grootherlog van Toscanen, uitkeert. In de familie Toscanen is men overtuigd, dat hij nog leeft en zijne intresten door een derde persoon doet ontvangen. Tal van omstandigheden laten vermoeden dat de familie Stubel weet dat Jan Orth en Milly Stubel nog in leven zijn.

BINNENLAND.

IN 'T HASPENGOUWSCHE. — Het onweder van verleden Zondag, dat van 1 uur 's namiddags, tot 8 ure 's avonds voorduurde heeft in de streek, tusschen Borgworm, Tongeren en Ans eene zeer aanzienlijke schade veroorzaakt. Gansche hectaren tarwe en haver liggen tegen den grond geplokt, en 't zal zeer moeilijk zijn dit graan te maaien. Waarschijnlijk zal men geene maaitoestellen kunnen gebruiken, maar enkel de aarstvaderlijke zeis, zoodat de oogst buitengewoon veel zal kosten aan dagloonen.

SERAING. — RIJWIELONGEVAL. — Een Luiksch advocaat M. M., kwam woensdag namiddag, rond 1 uur, de *rampe* der brug algereden per velo, toen hij zich uit de voeten moest maken voor eenen naderenden tram. Hij kwam tegen eenen wagen terecht, en werd vrij erg gekwest aan het voorhoofd.

REMICOURT. — ONGEVAL. — Een gespan, bestaande uit drie volle merries, en toebehoorende aan pachter F., onder gemeente, viel heden in eenen poel der suikerfabriek. Na ongehoorde poogingen, gelukte het de werklieden der naburige fabriek Mélotte, de arme dieren uit hun gevaarlijken toestand te verlossen.

ESNEUX. — EEN KNAAPJE VERDRONKEN. — Donderdag middag, viel de 12-jarigen Bohon, toen hij het middagmaal naar zijnen vader droeg, die in de brouwerij der gebroeders Bohon werkzaam is, in het Kanaal der Ourthe, ter plaatse waar het trekpad zeer erg is, ten gevolge van de naburige brug des ijzerenwegs. Het kind werd kort nadien eruit gehaald, doch het was onmogelijk het tot het leven terug te roepen ; hij was bezweken ten gevolge van eenen bloedopdrang naar het hoofd. Met denkt dat de knaap eenskhaps duizeling geworden is, want de teljoor met het middageten lag verbrijzeld ten gronde.

BRUSSEL. — VALSCHMUNTERS. — Sinds eenigen tijd wordt Brussel door valsch geld overstroomd. Het zijn vreemde kerels, die op zulk eene schandalige manier het kaf onder het koren mengen. Het zijn vooral de stukken van een dubbelen frank. Belgische en vreemde, die het talrijkst voorkomen. Er loopen zelfs Italianen en Grieken van dit bedrag onder. Deze laatste stukken, die hier niet gangbaar zijn, worden dan bij de wisselaars gebracht, die ze tot nog toe zonder den minsten argwaan uitwisselden.

Wie zou gaan denken, dat men stukken die niet geldig zijn zal gaan namaken ?

Niet alleen brengen die gewetenlooze fabrikanten van geld slechte munt van weerde onder 't volk, maar zelfs halffrankskens en... stukken nikkel van 25 centiemen.

Deze laatste zijn tamelijk goed nagemaakt, maar de klank laat gelukkiglijk veel te wenschen. Het is vooral in de koffiehuizen dat men poogt dezulken te doen aannemen : dat zal denkelijk als 't zakgeld van die heeren valschmunters aanzien worden. Men mistrouwe daarom degenen die aftellen in de hand.

Gisteren avond heeft de policie een dier valschmunters aangehouden. De man mag gelukkig heeten, dat hij geen tweehonderd jaar vroeger ter wereld kwam, of anders zou de koord zijnen werkiever afgeknoopt hebben.

Het is te Elsene dat de kerel, waarvan kwestie is, zijn laatste geldstuk uitgaf. Zondag avond liep hij met twee vrouwen de herbergen van Elsene af ; zij betaalden steeds met Vlaamsche stukken van Leopold II.

Een agent in burgerkleederen kreeg de kerels in het nuitje. Hij volgde ze op den voet en in eene herberg van den Waverschen steenweg werd een der drie geklist, op 't oogenblik dat hij weer een valsche Leopold voor de pinnen bracht. Zijne makkers maakten dat zij weegkwamen.

De aangehoudene beweerde Spanjaard te zijn, Vincent te heeten, en over 32 jaar het levenslicht te hebben aanschouwd. Of zijne woorden van meer vertrouwen waren dan zijne munt, zal het parket moeten uitwijzen. Hij beweerde verder nog maar drie dagen te Brussel te verblijven, en weet den naam van geen enkel hotel waar hij zou verbleven hebben. Men denkt een lid van eene welingerichte bende bij de lurven te hebben gevat.

— DOODELIJK ONGELUK. — Het 8-jarig meisje Segers, van St-Jans-Molenbeek, zat dinsdag, met den avond, op den boord van het voetpad in de Kolonnestraat recht voor zijne deur.

Een kamion geladen met 2 trappen reed voorbij. Een der trappen viel van den wagen op het kind, dat aan zijne wonden bezweken is.

— DOODELIJKE VAL TE VORST. — Een schildersgast, werkende aan een elektriciteitsgebouw is dinsdag voormiddag van 6 meters hoog gevallen en op den slag dood gebleven.

— KONINGIN EN KUNSTENAAR. — Onze koningin had een drietal maanden geleden, een bezoek gebracht aan den schilder Laermans, die alsdan zeer lijdend was aan de oogen. H. M. heeft zich daarna nog steeds bekommerd om den grooten kunstenaar en vernomen hebbend dat de heelkundige operatie, die G. Laermans doorstond, goed gelukt was, en de kunstenaar zich opnieuw in 't volle genot zijner oogen mocht verheugen, besloot de koningin nogmaals een bezoek bij Laermans af te leggen

Vrijdag l.l. is zij andermaal den kunstenaar gaan vinden in zijn werkhuis van den Gentschen steenweg, onderbield zich lang met hem en troostte ten slotte het oud moederken van den schilder.

DE VERDWENEN
Millionnair

[25ste vervolg]

Welnu, als dat zoo is, bewijs het mij dan !

— Ik was er zeker van, hernam Shore, dat gij hiermee zoudt aankomen. Menschen van uw slag zijn gewoonlijk zeer achterdochtig. Ik zal u dus zeggen wat ik gedaan heb. Het ontvangstbewijs bevindt zich bij mij, in veiligheid. Alvorens ik mij naar u begaf heb ik er copie van genomen. Gij weet precies wat ge op het stuk gezet hebt, nietwaar ? Ziedaar de copie, onderzoek haar en zeg mij of het niet woord voor woord hetzelfde is wat gij geschreven hebt. Indien het zoo is zult ge moeten toegeven dat ik in het bezit ben van het document.

Grover nam het papier met bevende hand aan en las het met groote blijken van voldoening, omdat het volmaakt hetzelfde behelsde wat hij op het stuk gezet had, door hem aan den millionnair ter hand gesteld.

— Wat zijt ge nu van plan te doen ? hidde zijne vraag, toen hij met de lezing geeindigd had.

— Waarde heer, antwoordde Shore, dat is niet aan mij om het te zeggen. Gij hebt mij eene zekere som toegezegd voor een zeker papier. Dat papier heb ik niet gevonden.

De makelaar ontstelde.

— Gij... hebt... het niet gevonden ?

— Ik heb niet het stuk gevonden, dat gij mij beschreven hebt. Ook kunt gij de vijf-honderd pond sterling houden, die mij door u er voor toegezegd zijn. Maar, bij mijn onderzoek ben ik een ander stuk tegengekomen, geheel verschillend van dat, waarvan sprake was, en voor dat stuk vraag ik duizend pond sterling 't Staat dus aan u te kiezen. Ik wil er echter niet op aandringen het stuk van mij te koopen, want ik geloof heel gemakkelijk en liefhebber te zullen vinden onder de erfgenamen van den verongelukten millionnair. Meent ge echter, dat het papier u duizend pond waard is, dan kunt gij het van mij koopen.

— Dus, als ik betaal, zult gij het mij ter hand stellen ?

Shore zette groote oogen op van goed geveinsde verwondering en zegde :

— Natuurlijk. Wat zou ik anders moeten doen ?

— Waarom zou ik vertrouwen in u stellen ?

— Laat ons de zaak omkeeren. Waarom zoudt gij mij wantrouwen ?

— Wie verzekert mij, dat ge het geeft, als de duiten binnen zijn ?

— Dat is al een heel zwak argument. Denk eens een oogenblik na. Wat kan ik uitvoeren met het ontvangstbewijs ? Wat heb ik er aan ? Het heeft immers maar alleen waarde voor u. Als ik het behoud, word ik er geen cent rijker mee, tenzij een der erfgenamen...

— Juist, dat is het, viel Grover hem in de rede. Wie zegt mij, of ge niet naar een der erfgenamen zult gaan, als gij het geld van mij binnen hebt ?

— Dat is al een heel poovere veronderstelling, mijnheer Grover. Ge begrijpt toch zeker wel, dat mijn mond zoo gesloten is als een pot, wanneer de zaak met u geklonken is. Want als er iets van die transactie zou uitlekken, dan weet ik niet of ik wel lang de gulden vrijheid zou genieten.

De makelaar ontstelde alweer. Shore overtuigde zich hierdoor er van, dat hij op den goeden weg was.

— Ik veronderstel, vervolgde Shore, dat het volgende zal gebeuren : op het oogenblik, waarop gij in 't bezit zult zijn van 't ontvangstbewijs, zult ge het in 't vuur werpen en er bij blijven staan zien, totdat het geheel in asch verteerd is. Dat zal mij genoegen doen, omdat het 't einde is van medeplichtigheid mijnerzijds in dat zaakje, want ik voor mij verlang ook niet, dat er sporen van overblijven. Maar, als ge weigert te betalen, betgeen ik vraag, begrijpt ge wel, dat het mijn plicht is te zoeken naar een anderen klant, van wien ik misschien meer kan loskrijgen met minder risico.

— En waarom hebt ge dat dan niet dadelijk gedaan ? vroeg Grover.

— Gij moet een heel klein beetje op mij kunnen vertrouwen, antwoordde Shore op ernstigen toon. Het werkje is van u afkomstig, dus hebt gij de oudste rechten. Weigert ge, dan ga ik naar anderen, maar heb mij zelf niets te verwijten. Daar de tijd kostbaar is, mijnheer Grover, verzoek ik u heel gauw een besluit te nemen.

Sonm nam zijn hoed, vouwde de copie van het bewijsschrift op en bergde haar in zijn portefeuille. Grover bleef het gedoe nadenkend aanstaren, Shore zegde nu op een ongeduldigen toon :

— Mijnheer, mijn plan is niet hier aan den grond vast te groeien. Wat zegt ge ? Ja of neen ?

De makelaar bleef nog een oogenblik in gepeins verdiept, begaf zich toen naar een kas, nam er een pakje banknoten uit en stelde ze den detective ter hand, zeggende :

— Ik ben in uwe hand ; als ge mij verraadt, dat dan de duivel u hale !

— Gij hadt in slechter handen kunn en vallen dan de mijne, antwoordde Shore slagvaardig, terwijl hij de biljetten telde.

— Breng mij het ontvangstbewijs onmiddellijk. Als gij het niet dadelijk brengt.....

— Hoho ! geen dreigementen, mijnheer Grover. Indien gij wist, hoeveel maal ik al in het leven bedreigd zoudt ge uwe stem sparen. En als ik telkens gedood was, wanneer men mij er mee bedreigde, dan zou ik een honderd leven hebben moeten leven om nog degene te zijn, die ik ben.

Vrees niets, gij hebt betaald en gij krijgt het ontvangstbewijs. Binnen twee uren kunt ge mij verwachten. Tot zoo lang, adieu !

Hawk Shore verliet Grover's kantoor, zijn blijdschap verbergende, maar op straat, een beboorlijk eind van het makelaarskantoor af, werd het hem toch te machtig en zegde hij tot zichzelf.

— Haha ! wacht mij binnen twee uren, wacht mij binnen twee uren !

Hij zegde het zoo hardop, dat voorbijgangers hem verwonderd aankeken en toen hij dat bemerkte, begon hij van louter genoegen over het welslagen van zijn list, een deuntje te fluiten.

XXVI

SPIONNAGE

Zooals men uit 't voorgaande hoofdstuk ziet, was Shore nu niet wat men kan noemen een strikteerlijk man. Eén zijner vaste regels luidde : Maak geld, eerlijk als het kan, maar maak geld !

Deze gedragslijn had hij tot nu toe alleen in zijn gedachtengang gevolgd, geduldig afwachtend het oogenblik, waarop hij haar in practijk kon brengen. En, toen de gelegenheid zich eenmaal voordeed, had hij niet genarzeld toe te tasten ; de fortuin stelde hem schadeloos voor het geduldige wachten.

Vijftien-honderd pond sterling waren hem nu reeds in banden gevallen, door het incident-Carterbilt en bovendien wachtte hem nog de belooning van den man van Hall, als deze werkelijk de millionnair bleek te zijn. Waarna ten slotte hem nog toelachte de premie, gesteld op het aanhouden van den moordenaar van juwelier Mainwarring en op het vinden van de juweelen.

Het eerste werk was nu de ziekenverpleegster van Hall terug te vinden, om zich het bezit te verzekeren van de vijf-honderd pond, die dan eerlijk verdiend waren.

Wat betreft de belofte, gedaan tegenover den makelaar, wist Shore wel, dat hij niet bang behoefde te zijn voor het niet nakomen der toezegging, over twee uren terug te zijn met het ontvangstbewijs, wat trouwens eene onmogelijkheid voor hem was, daar hij het stuk niet bezat. Shore begreep wel, dat Grover zijn mond moest houden om zichzelf niet te verraden.

't Was geen lijne streek van den detective maar — hij zegde het lachend in zichzelf — men moet lieven met lieven vangen.

Toen Shore op zijn kantoor terugkwam, vond hij een brief. Aan het schrift zag hij onmiddellijk, dat het epistel afkomstig was van tante en daarom opende hij het couvert met heel wat meer haast, dan hij het den vorigen brief had gedaan.

De waardige dame begon met den noodigen omhaal, als gewoonlijk, te vertellen, dat het thuis alles goed ging, hopende, dat het met den neef hetzelfde geval mocht zijn. Daarop volgde het deel, dat Shore meer aanbelangde. De tuinmansvrouw berichtte, dat « de man » een telegram ontvangen had en dat, heel gauw daarna, zij een brief had weg moeten brengen, geadresseerd aan « Mejufvrouw Walker, posterestante, Folkestone ».

Tante meldde verder, dat zij 't veelbeproefde middel met den schotel warm water had toegepast en daarna kennis had genomen van den inhoud van den brief.

Die inhoud had tante niet weinig verbaasd, want — het mensch had in dien tijd haar weekblaadje gelezen — en bleek niet meer of minder uit, dan dat de ziekenverpleegster niemand anders was dan Muriel Mainwarring, die door de policie gezocht werd.

Of neef er niet van stond te kijken ?

Neen, niet dat die beiden dezelfde persoon waren, want dat de verpleegster Muriel heette, had hij al lang vermoed. Maar, het voornaamste voor hem was het adres van het jonge meisje te weten. Dit beduidde voor hem vijf-honderd pond sterling.

Het was wel niet meer dan een adres posterestante, doch dat was voldoende voor een detective. Hij zou naar Folkestone gaan en dan was weer een deel van het program afgeloopen, want hij stelde zich niet voor meer van de weduwe los te maken. Zij had het immers zelf in alle oprechtheid gezegd : het is alles wat ik nog bezit. Nu, had maar eens water uit een put, waar geen water in is.

Den volgenden morgen vroeg begaf Shore zich naar Folkestone. Onmiddellijk ging hij naar het postkantoor en vernam daar, dat er reeds een brief was afgehaald dien morgen door een knap meisje, dat den naam Walker had opgegeven.

De detective betreurde het, dat hij niet vroeger aangekomen was. Hij was er echter de man niet naar om er lang over te treuren en besloot te handelen. Daarom liet hij de foto, die Muriel's schoonmeeder hem van de stiefdochter had medegegeven, aan den postbeambte zien en deze bevestigde onmiddelijk, dat het de jonge dame van de poste-restante-brieven was.

Shore begreep drommels goed, dat men op Carterbilt's brief spoedig zou antwoorden, maar dat er best een of twee dagen mee heen konden gaan, tijd, dien de detective wel beter kon gebruiken. Daarom deelde hij den postbeambte mede, dat hij van de policie was en op zoek was naar een misdadigster. Dit verschafte hem onmiddellijk de noodige medewerking, daar de foto van Muriel vertoond werd aan alle bestellers.

Een dier mannen meende in de foto 't gelaat te herkennen van eene jonge dame, die bij in Parkerstreet voor een venster had zien zitten. Hij was niet zeker van 't huis, maar kon het toch aanwijzen. Het was een oud gebouw met blinden voor de ramen en opgetrokken van groote baksteenen.

Men kan zich de vreugde voorstellen van Shore bij die aanwijzingen. Hij sprak met den besteller af hem te ontmoeten op zijn eerstvolgende ronde. Aldus geschiedde.

— Nummer 30, zegde de besteller, toen hij Shore tegenkwam in Parkerstreet. De bewuste jongedame zat weer aan het venster.

Shore beloonde den man, ging de straat af en hield stil voor het aangegeven nummer, op zijn gemak het huis bekijkend, terwijl hij er langzaam voorbij wandelde. Het had het uiterlijk van een logementhuis, daar zich voor de ramen verschillende gezichten vertoonden. Alleen de jonge dame, die bij zocht, was er niet.

Shore bield er van, spijkers met koppen te slaan. Hij beide onmiddellijk en er werd spoedig opengedaan. Een dienstmeisje liet hem in een ontvangstkamer.

Zijn besluit was spoedig genomen ; als het een huis was, waar men gemeubeleerde appartementen verhuurde, dan zou hij eene kamer vragen en daar zoo lang op de loer liggen, totdat hij bestatigd had, dat Mejufvrouw Walker de gezochte was. Kon hij in dit huis geen verlrek vinden, dan zou hij naar den overkant gaan.

De bewoonster van 't huis verscheen weldra, buiten adem en de laatste knoppen van haar in haast aangeschoten kleed nog vastmakend.

(t Vervolgt.)